

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

34. An Altaria privilegiata suspendantur per Iubilæum anni Sancti? Et an in Iubilæo anni sancti suspendantur Indulgentiæ pro mortuis, quæ vivis conceduntur cum facultate, ut eas applicare valeant pro ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76369)

duntur, & per eandem revalidantur, Quæ quidem sunt valde notanda; nam à pluribus nesciuntur, nec obstruantur.

Sup. hoc in Ref. not. cit.

5. Obserua etiam hęc, dictum Patrem Mendo *vbi supra*, docere ex formula apponi solita indulgentiæ Pontificij Missam defunctorum, quæ in ipsa præscribitur, sumendam esse pro Missa applicata defunctis, ita ut opus non sit quod dicatur aliqua Missa ex designatis in Missali pro defunctis; sed quæcumque alia, siue de Sanctis siue de Tempore, aut Votiuâ celebretur, dummodo Sacerdos eam applicet defuncto, illum à Purgatorio liberabit. Etenim valor satisfactorius æqualis est respectu animæ liberandæ à Purgatorio, siue hæc, siue illa Missa pro ea celebretur; & cum communiter nequeat Sacerdos dicere Missam ex designatis in Missali pro defunctis, siquidem tenetur celebrare de festiuitatibus occurrentibus Missas, nisi specialis virget ratiõ, non apparet credibile, Pontificem concedentem Altari priuilegium præfatum, adeo illud restrinxisse, vt in eo solummodo liberetur anima à Purgatorio media celebratione Missæ prædictæ, quæ non quotidie, nec communiter potest celebrari. Quin potius Pontificis mens ea videtur, vt qualibet Missa applicata defuncto liberetur anima. Hoc confirmat praxis, & persuasio fidelium, vnde in Altaribus priuilegiatis inscribitur, ibi liberari animam à Purgatorio per quamlibet Missam, quæ exprimitur, quamnam sit Missa celebranda. Confirmatur etiam à paritate, nam eadem videtur esse concessio facta loco, seu Altari priuilegiato circa liberationem animæ media Missæ celebratione, ac facta personis. At, cum Pontifex alicui concedit, vt celebrant vbiunque Missam liberet animam à Purgatorio, id obtinetur per quamlibet Missam; ergo similiter contingit; cum id ipsum concedit Altari. Hæc Mendo. Sed ego * alibi adduxi Declarationem Sacræ Congregationis in contrarium, de qua si authenticè constaret, esset quidem obseruanda.

* Alibi sup. in Ref. 9. & 10. & inf. in Ref. 41. §. Nec deseruam.

RESOL. XXXIV.

An Altaria priuilegiata suspendantur per Iubilæum anni Sancti?

Et an in Iubilæo anni Sancti suspendantur Indulgentiæ pro mortuis, quæ viuus conceduntur cum facultate, vt eos applicare valeant pro defunctis; Huiusmodi sunt Indulgentiæ concessæ grauis, Imaginibus, Coronis, Crucibus, Numismatis benedictis, & similibus. Ex part. 9. tract. 2. Resol. 23.

Sup. hoc sup. in Ref. 31. ad med. vers. v. g. & lege doct. Ref. not. cit. à S. Et ad primum.

§. 1. **N**egatiuè respondeo, quicquid aliqui asserant, cum Castro Palao *tom. 2. tract. 14. disp. vnic. punct. 12. num. 7.* Layman *lib. 5. tract. 7. cap. vlt. in fin. Bordonio in cons. Regul. tom. 2. ref. 81. num. 36.* Quintanaduënas *vbi infra, num. 3.* Lezana in *Summa qq. Regul. tom. 3. verb. Altare, num. 16.* Et me citato tenet Bordonus *tom. 2. resol. 91. num. 12.* quia, ait ille, in Bulla Anni Sancti nulla fit mentio suspensionis Indulgentiarum pro Defunctis, quod est de iure necessarium, cum id sit quid speciale: & sicut Indulgentiæ viuorum mortuis non profunt, nisi in illis fiat specialis mentio; ita neque eisdem mortuis concessæ, intelliguntur reuocata, nisi de illis fiat expressa mentio. Et pro Anno Sancto adest specialis ratio suspendendi Indulgentias viuorum, vt hac occasione promptiores fiant ad proficiscendum Romam, vt ibi illas lucrentur: quæ ratio non habet locum in mortuis, qui Romam proficisci possunt; quia à loco, vbi morantur fideles in pœnis, non datur regressus.

Sup. hoc inf. in tr. 4. Ref.

2. Sed hic obiter pro curiosis quero, an in Iubilæo

Anni Sancti suspendantur Indulgentiæ pro mortuis, quæ viuus conceduntur cum facultate, vt eas applicare valeant pro Defunctis. Huiusmodi sunt Indulgentiæ concessæ Grauis, Imaginibus, Coronis, Crucibus, Numismatis benedictis à Clem. VIII. ad instantiam Patrum Societatis Iesu Peruanorum, 39. Augusti, 1596. & à Paulo V. ad instantiam Patrum Societatis Iesu in sua Congregatione Generali 5. Nouemb. 1615. & ad instantiam Procuratorum Canonizationis S. Caroli Borromæi, anno 1616. & à Greg. XV. 12. mensis Martij, anno 1622. ad instantiam Procuratorum Canonizationis S. Ignatij, Xauerij, Nerij, Ildori, & Teresæ, & ab Urbano VIII. 3. Nouembris 1623. necnon à Leone X. Gregor. XIII. & Xysto V. Coronæ Christi D. vulgò Camaldulæ, & similes, in quarum summario hæc verba habentur: [Las sobredichas Indulgentias se pueden tambien aplicar por las animas de los fideles Difuntos per modo de suffragio.] Et Quintanaduënas in *Theol. mor. tom. 1. tract. 8. Appendicis, dub. 14. num. 4.* putat, has omnes, & similes Indulgentias non suspendi quoad Defunctos per hoc Anni Sancti Iubilæum: quod satis probatur ex rationibus, quibus ostenditur, quòd pro solis Defunctis concessæ non suspendantur. In primis quia eodem modo hæc conceduntur à Pontifice, & applicantur à fidelibus, siue illis competant cum hac facultate eas applicandi pro Defunctis, siue pro Defunctis tantum sine concessæ. Ratio est: quia de omnibus his Indulgentiis per modum suffragij (id est, auxiliij, & adiutorij) Ecclesiastici applicati, vt explicat Vivaldus, Corduba, Corninch, Nauarrus, Valentia, Reginaldus, & alij apud Bonacinam *de Indulgent. dist. 6. quest. 1. punct. 6. num. 6.* solum Defuncto concessis, vel de applicandis illis, licet viuò concessis, æquè verificatur, quod S. Thomas ait in *4. dist. 45. quest. 2. art. 5. quest. 2.* quod non directè, & principaliter, sed tantum secundariò, & indirectè Defunctis conceduntur. Idem docent Corninch *dist. 12. dub. 10.* & Suarez *dist. 24. numero 12. & seq.* nam Pontifex non absoluit Defunctum à pœna, vt pote in eum non habens iurisdictionem, sed solum soluit, offerendo ex Thefauro pretium æquiualeus pro illo; vel, vt alij aiunt apud Lugum *dist. 27. de penit. sect. 5. num. 66.* hæc Indulgentiæ conceduntur directè, & immediatè viuentibus: cum facultate, vt eas, sicut propriam satisfactionem, transferant ad Defunctos: vel, vt ipse *num. 70.* explicat, nec viuenti, nec Defuncto immediatè conceduntur: sed, vt addit *num. 7.* Pontificem, quando concedit Indulgentiam pro defunctis ita eleuare ex Thefauro Ecclesiæ opus bonum, & satisfactorium, quod exigit ab aliquo viuente, vt possit habere effectum satisfactionis ultra condignum. Ergo, quoad hanc suspensionem, eadem est vniuersus Indulgentiæ ratio: non in quantum viuus concessa, sed in quantum pro Defunctis applicanda. Præterea, quia applicatio, per modum suffragij, quam concedunt Pontifices in rebus indultis, idem est, ac concessio pro Defunctis: quia, vt ex Suariorum notat Eminentiſſ. Lugoniam conceditur Indulgentia per modum suffragij pro viuus: quia viuus est subditus, & capax abolitionis, cuius Defunctus non est capax.

3. Probatur denique ex Nauarro ita sentiente: Si concessione viuus Papæ esset concessa Indulgentia plenaria ob aliquod opus bonum, & ob idem concessione eiusdem vel alterius dimidia, vel alia, aut aliquot pars eius, aliquorum dierum, & annosum; iustè posset facere illud ad querendam non plenariam: licet non ad querendam plenariam: publicare item non plenariam, vel eam non queri posse monendo: ergo similiter, si ob idem opus potest obtineri Indulgentia pro viuus, & defunctis, pro istis poterit hæc obtineri, & publicari, licet non possit pro illis. Denique ex his deducit

RESOL. XXXVI.

An Sacerdos possit accipere duplex stipendium pro vna Missa, vnum pro applicatione fructus, qui tradenti elemosynam obuenire solet, alterum pro applicatione Indulgentiæ, v. g. Altaris priuilegiati, cui concessa sit liberatio animæ à Purgatorio? Ex p. 10. tract. 16. & Milc. 6. Ref. 70.

§. 1. **H**anc resolutionem pono in gratiam amicissimi P. M. Antonij Cotonis, viri huius, omnisque literaturæ refertissimi, cui propter Summam Dianæ tam belle & ingeniosè concinnatam sub nomine Antonij Noctinot, plurimum debeo eo magis, quòd nunc variis licet scientiis legendis & scribendis occupatus, eandem Summam nouis partibus auget, & multa addit de suo quam proinde, sicut & alia quæ molitur: grauissimam, & literariæ Reipub. vtilissimam fore spero.

Sup. hoc in Ref. præterita, & lege doct. Ref. seq. & sup. Ref. 6.

2. Ipse ergo P. Cotonius litteris ad me datis quaesuit à me; quid circa supradictam quaestionem sentirem. Se enim non approbare opinionem affirmatiuam P. Bordoni ex suo Ordine, quam tradit *tom. 1. conf. reg. ref. 25. num. 17.* propter multas rationes, quas pro ingenij, & doctrinæ suæ præstantia in illius confutationem adducebat.

3. Ad quem ego etiam negatiuè respondi Addidi quæ P. Lezana in *Summa tom. 4. verb. Missa, numero 18.* vocare dictam sententiam non solùm singularem, cum nullum alium pro se patronum habeat, sed, & contra communem sensum fidelium, qui quando petunt pro aliquo defuncto dici aliquam Missam cum Indulgentia Altaris, v. g. priuilegiati, petunt applicationem tum Indulgentiæ, tum fructus, qui communiter in aliis Missis applicantur, imò & contra intentionem Pontificum concedentium tales indulgentias, qui hoc sine dubio intendunt. Quare non video quomodo sustineri possit, maximè post Decreta Sacræ Congregationis adducta, generaliter prohibentia recipi plura stipendia pro vna Missa. Et idèò meritò aduersus hanc sententiam insurgit etiam Pater Tamburinus *ubi supra, lib. 3. capit. 1. §. 3. numero 48.* quia vel offerens tantum stipendium, petit talem Indulgentiam vel non; si primum, iam ex conuentione debes, & indulgentiam: si secundum, non potes accipere mercedem de re non conuenta. Adde, id certè esse contra intentionem Pontificum, tales Indulgentias concedentium, qui multum abhorrent ab huiusmodi sordidis negotiationibus.

RESOL. XXXVII.

An qui tenetur celebrare tantum de Requiem, v. g. si illam celebret in Altari priuilegiato possit Indulgentiam applicare alicui alij defuncto?

Et inferitur, quod quando quis facit opus pium, vt sibi ipsi lucretur Indulgentiam aliquam, potest nihilominus propriam satisfactionem, quam ex opere operantis inde habet, alteri sine defuncto, siue viuenti applicare per modum suffragij. Ex p. 9. tr. 2. Ref. 25.

§. 1. **A**liqui respondent affirmatiuè: quia ratione stipendij talis Sacerdos non tenetur dicere Missam in Altari priuilegiato, sed poterat in quocumque. Ergo dicendo Missam in Altari priuilegiato, Indulgentiam plenariam poterit applicare, cuiusque Defuncto sibi placuerit, modò applicet valent

debetur, quòd non suspendantur Indulgentiæ, quæ singulis personis, & Altaribus conceduntur pro Missis, quæ animæ liberari à Purgatorio valent. Ergo. Et hæc omnia ingeniosè excogitauit Quintanadueñas; *ubi supra*: Sed, an probabiliter, iudicent alij: scio enim aliquibus viris doctis non placere.

RESOL. XXXV.

An Sacerdos obligatus dicere Missam in Altari priuilegiato possit applicare Indulgentiam defuncto, & alij Sacrificium, & accipere duo stipendia?

Et notatur, Missam, si celebretur in Altari priuilegiato alio die à designato, prodesse quidem ex parte sua, non vero Indulgentia Altaris priuilegiati.

Et aduertitur etiam, quòd si aliquis obligatus sit dicere Missam in tali Altari priuilegiato ad eruendas animas ab igne purgatorio, etiamsi ei perueniat iustum impedimentum, quo non possit eas dicere in eo Altari, non satisfaciunt, nisi similiter dicat in alio Altari priuilegiato. Ex p. 9. tract. 1. Ref. 24.

Hæc casum ponit Bordonus, & ad illum sic respondet *tom. 2. resol. 91. num. 4.* [Quæritur, an quando celebratur Missa in Altari priuilegiato pro illo Defuncto, cui applicatur Indulgentia Altaris: Videatur, quòd non, quia sufficienter eius anima liberatur à penis, & ad cælum volat, cum sit plenaria. Consequenter in eo casu poterit Sacerdos accipere speciale stipendium, applicando Altari Missam præter stipendium acceptum ab eo, qui fecit celebrare ad Altare priuilegiatum. Respondetur: Missa suum prodest satisfactionis effectum respectu animæ illius, cui applicatur tum Indulgentiam Altaris; quia tamen nobis non constat; idèò & Missa Sacrificium illius intelligitur applicatum; quòd inter alia remedia pro solutione poenarum est efficacissimum, & infallibile, quòd Deus semper acceptat. De Indulgentia vero nonnulli dubitant, de quibus Suar. in p. 3. de penit. & Indulgent. disp. 53. sect. 3. & ad hoc facit illud orationis omnium Sanctorum: *Multiplicatis precibus nimis largiaris.* Ex quo patet ad rationem dubitanti, & Sacerdotem debere Sacrificium applicare in Altari priuilegiato illi animæ, pro qua petita sit Missa ad tale Altare.] Ita Bordonus, qui etiam optimè notat, *mon. 7.* Missam, si celebretur in Altari priuilegiato alio die à designato, prodesse quidem ex parte sua; non verò Indulgentiæ Altaris priuilegiati, quæ Indulgentiæ annexum habent tempus, tanquam de libertatibus ad acquirendum illas, aliter extra illud, seu tempus determinatum nullus eas lucrari poterit, cum non sint extra tempus præfixum, & tantum valeant, quantum sonant.

Nota etiam hic cum Fagundez *precept. 1. lib. 3. cap. 7. num. 7.* quòd si aliquis obligatus sit ad dicendas Missas in tali Altari priuilegiato ad eruendas animas ab igne purgatorio, etiamsi superueniat iustum impedimentum, quo non possit eas dicere in eo Altari, v. g. quia mutauit domicilium, vel ad tempus absens factus est ab eo loco; non satisfaciunt, nisi similiter dicat in alio Altari priuilegiato: multum enim detrahatur Defunctos; superueniente enim iusto impedimento, iustam causam habet mutandi locum, & Altare; in aliud tamen simile, ne tam pio suffragio, ac cum tanto detrimento defraudentur animæ in igne purgatorio existentes.

ANÆ
Bnia
III. IV. V
III